

Tekst Elna 30 juni 1945

IN MEMORIAM

Antonius Fredericus Slot

Gevangenenbucht No. 2109, Gericht Heer.
Aktenzeichen St. L. I 64/44.

Kriegwehrmachtsgefängnis Utrecht, juli.

Lieve Ouders, verloofde, broers en zuster.

In de eerste brief heb ik je geschreven, dat de toestand zeer ernstig was, maar toen wilde ik je allen niet ongerust maken dat ik ter dood veroordeeld was, maar Vader zal het al wel gehoord hebben toen hij voor het eerst in Utrecht was geweest. Nu rust op mij de treurige plicht om je allen mee te delen, als dat over enkele uren het vonnis zal voltrokken worden.

Treur niet om mij want ik sterf met God, U allen en het vaderland, ik sterf als soldaat.

Lieve Ouders, met deze laatste groet vraag ik je vergiffenis voor al het verdriet wat ik je ooit heb aangedaan, ook mijn broers en zuster vraag ik vergeving voor het verdriet hen aangedaan.

Lieve Ouders, zorg goed voor Annie want zij is het waard. Beschouw haar altijd als je eigen dochter, want eenmaal was zij het geworden.

Lieve Annie, nu ik zo dicht bij het 'einde van mijn leven sta, nu ik ga sterven voor God, jou en het Vaderland, valt mij het scheiden zwaar, maar daar tegenover staat dat ik mij geheel in Gods wil heb geschikt en wij hiernamaals elkander in de hemel zullen terug zien.

Lieve Annie het was een mooie lijd die wij samen hebben doorgebracht en die mooie toekomstdromen welke in rook vergaan. Lieve Annie ik heb mijn ouders gevraagd om steeds als dochter voor je te zorgen; neem dat aan en beschouw hen ook als je ouders, ja schat gelijk met mijn sterven geef ik de vrijheid terug om als je nog eens ooit lief krijgt het niet om mij behoeft te laten, want als je nog gelukkig wordt later, dan zou ik dat graag zien. De ring die hoop dat je bewaren zult als aandenken aan onze liefde, welke zo schoon en zo mooi was.

Lieve Annie bedank ook namens mij je ouders, broers en zuster voor al het goeds en de plezierige tijd, welke ik bij je thuis heb mogen beleven en voor, het gebodene in de tijd van mijn gevangenschap en vraag meteen om hun gebed als ik eenmaal van deze aarde ben heengegaan en hiernamaals hoop ik hen allen in de hemel terug te zien.

Lieve Annie, de verschillende kleinoden van mij zijn voor jou en voor mijn ouders. Maar dat maken jullie wel in vrede onder elkaar uit, lieve schat laat moeder de eerste weken niet alleen, maar troost haar zoveel je kunt en wees elkander tot steun in deze tijd, bid veel voor mij Lieve Annie, ik ga spoedig sterven.

Lieve Annie, zojuist ben ik te biechten en te communie geweest en heb nogmaals alles met God in orde gemaakt. Lieve Ouders, lieve Annie, broers en zuster, schoonouders, zwagers 'en schoonzusters, familie, vrienden en burens en kennissen ik neem hiermede van U afscheid en dan tot hiernamaals.

Lieve Annie, lieve Ouders ik eindig dan met een zoen en handdruk.

Uw zoon verloofde en broer

ANTOON

Dit aangrijpende document is de laatste brief die Antonius Fredericus Slot vanuit zijn cel richtte tot zijn familie. Het is het afscheid van het leven, van een, die weet, dat hij over enkele uren voor het vuurpeloton zal staan. Vanuit zijn stille cel, tellend de uren die nog resten, ieder minuut hem brengend nader aan het onverbiddelijk wachtende einde, schreef hij zijn heldentestament.

"Ik sterf met God, U allen en het Vaderland. Ik sterf als soldaat!"

Antoon Slot werd geboren 11 September 1918. Na het doorlopen der school werkte hij op een fabriek te Winterswijk tot hij in 1938 voor dienstplicht in het Nederlandse leger werd opgeroepen. Hij kreeg daar de functie van mitrailleurhersteller, waarbij hij de beroepsbekwaamheid opdeed, die hem in later jaren bij zijn illegale werk zozeer van pas zou komen.

Na 11 maanden dienst ging hij met groot verlof en kreeg werk in Ulft, welk werk hij echter spoedig weer neer moest leggen, wegens een vermoedelijk daar opgelopen tbc-infectie. Vele maanden lag hij te bed en hij was nauwelijks hersteld toen het Vaderland hem opriep bij de mobilisatie in Augustus 1939. In de oorlogsdagen van Mei 1940 vocht hij op de Grebbeberg voor Nederlands vrijheid.

Voelde hij eerst nog weerzin zijn moordend wapen te gebruiken tegen zijn medemensén; toen hij zijn makkers om zich heen zag vallen en toen hij zag, hoe de Duitsers krijgsgevangen gemaakte Nederlandse militairen gebruikten als dekking en hen met een schot in de rug beloonden als zij van geen nut meer waren, toen klemde hij zijn te tanden opeen en knetterde zijn mitrailleur het dodend lood de vijand tegemoet.

Zonder op eigen gevaar te letten, bleef hij liggen achter 'zijn ratelende mitrailleur, tot ten slotte zijn kameraden hem moesten weg halen omdat het dwaze roekeloosheid werd deze voorpost nog langer te handhaven. Het Nederlandse leger capituleerde en na enige weken kwam Slot thuis. De strijd was ten einde maar niet voor hem. Weldra kwam hij in contact met het ondergrondse leger, voor wie zijn bekwaamheid als wapenkundige van enorme waarde was. En bij Antoon Slot klopten ze niet tevergeefs. Het Vaderland riep en hij was weer gaarne bereid. Lange tijd werkte hij in het geheim met zijn illegale medewerkers aan de voorbereiding voor de komende strijd. Wanneer hij vrij geregeld met een koffer op de fiets gezien werd op de weg en de volksmond hem beschuldigde van "zwarte handel", glimlachte hij in stilte. Dat kon geen kwaad. Laat ze dat maar denken! Hij zweeg en deed in stilte zijn gevaarlijk werk. Revolvers, geweren en mitrailleurs repareerde hij met grondige nauwkeurigheid. Tot de verrader kwam. De beruchte Willy Markus, een Nederlands S.D.-spion wist zich op sluwe wijze in te dringen in de geheimen van de ondergrondse wereld. Geleidelijk wist hij het vertrouwen te winnen van verschillende illegale werkers. Hij had geen haast, de laaghartige schurk. Zijn verraderswerk werd goed betaald. Hij ging zeer geraffineerd te werk en speelde met onmiskenbaar talent zijn judasrol. 20 April 1944 was de dag van zijn triomf. Sommigen ontsnapten ternauwernood uit de toegrijpende klauw van de S.D. Waar ze Hendrik Leemreise (1n de illegale wereld beter bekend onder de naam van Pietje) niet thuis vonden, sleepten ze uit wraak zijn vader en broers mee.

Maar de vangst was goed: Pauli, Luitenant van de Boogert, Blaauwgeers en Slot en nog verschillende anderen uit dezelfde groep vielen in hun handen. Willy Marcus mocht niet ontevreden zijn. De bloedrechtbank had weer nieuwe slachtoffers. En zijn ijver werd beloond in klinkende munt. De buit werd weggesleept. Arnhem - Vught - Utrecht.

29 juni werd te Utrecht het doodvonnis uitgesproken, dat op 4 juli werd bevestigd en pas op 25 Juli zou worden voltrokken. Vier weken wachtten deze helden op de dood. In een brief van 2 juli, dus enige dagen nadat het doodvonnis was uitgesproken, schrijft Slot aan zijn familie:

"Met mij gaat het uitstekend en ik geniet nog een goede gezondheid. Ik ben sinds Woensdag hier in Utrecht in afwachting van hetgeen er gaat gebeuren met me. Zo ver ik weet en denk staat de zaak er ernstig voor en daarom vraag ik je: bid veel voor mij opdat alles goed mag verlopen en ik eenmaal bij je allen terug mag zijn om dan allen te zamen gelukkig te kunnen leven ook met Annie."

Maar de dagen gingen voorbij en de laatste strohalmen, waaraan zijn menselijke zucht tot zelfbehoud zich vastklemde, verpulverden in zijn handen. In de nacht van 24 op 25 Juli zien we hem staan rechtop in zijn cel, onze Vaderlandse held, het hoofd opgericht naar de hemel.

**"Ik zie hoe 't eerste morgenlicht
Door 't hoge venster daalt,
o God maakt mij het sterven licht
En zo ik heb gefaald
Zoals een elk wel falen kan
Dan schenk mij Uw gena
Opdat ik heenga als een man
Als 'k voor de lopen sta."
J. Campert.**